

højere Rente end Grundejerbanken og de andre Banker, som ere under Kontrol, for det tredje, at Bankkomiteen, som min ærede Kollega fra Frederiksberg (Ellinger) i Dag fremhævede, af egen Magtfuldkommenhed har udstrakt Statsgarantien til Banker i Nibe, Løgstør og Fredericia og til den lille Laanekasse. Det er virkelig en mærkelig Ting, her er sket. Det er delvis, mener jeg, mod Forudsætningerne for Garantiloven. Der blev netop sagt til os: Dette betyder ingenting, det er kun én Gang, og én Gang er ingen Gang, og saa viser det sig, at én Gang er to, tre og fire Gange. Jeg kan stadig ikke forstaa, hvorledes der, hvis Ministeren, hvad jeg venter, gaar med til at acceptere denne Garanti for de nævnte Banker, kan sættes nogen Grænse for, hvor vi skulle holde op. Der er en anden lille Provinsbank her i Kongeriget, hvis sidst offentliggjorte Regnskab viser, at den ved Løjlighed i høj Grad trænger til at komme i Couveuse, under Statsgaranti. Hvis den nemlig er saa fornuftig at gaa fallit i dette Øjeblik, kan den ogsaa nok komme under Statsgaranti. Jeg kan ikke se andet, end at her har man draget Konsekvenser af Statsgarantien, som man ikke har Lov til at drage. Den højtærede Minister vil formentlig sige, at Finansudvalget skulde vide det. Dertil vil jeg sige, at det ved det ikke. Jeg har spurgt ærede Medlemmer af Finansudvalget om, hvad de have faaet at vide, men det lader til, at ærede Medlemmer af Finansudvalget ikke kunne huske det, det staar i hvert Fald ikke i Finansudvalgets Protokol, at Finansudvalget har givet sin Tilslutning, og jeg forstaa derfor ikke, at dette Finansudvalg, ifald det har indladt sig paa den Slags Ting, ikke har taget en Protokoltilførsel derom, saa meget mere som det dog er vitterligt for alle, at Finansudvalget ikke er lovgivende og ikke bevilgende. Finansudvalget kan maaske binde Folketinget, hvis dette vil lade sig binde af det, men det kan i hvert Fald ikke binde Landstinget. Jeg tror derfor, at jeg ikke blot paa egne, men ogsaa paa mine ærede Grupperfællers Vegne tør sige, at vi ere ikke bundne overfor denne Udvidelse af Statsgarantien. D'Hrr. maa i alt Fald, naar de ønske det, for at faa min Stemme, komme med Grunde og bevis, at det var nødvendigt, hvad Finansministeren den Gang har givet Tilladelse til.

Den højtærede Minister meddelte, at der var indledet kriminel Undersøgelse mod Grundejerbanken. Jeg tror ikke, at

det er rigtigt. Der er vist kun indledet en almindelig Undersøgelse af, hvorvidt der bør indledes kriminel Undersøgelse.

Jeg vender mig dernæst til Statsgældsdirektøren. Den højtærede Minister gav mig Ret i, at han havde mange udmærkede Bestillinger. Statsgældsdirektøren vil dog, saa vidt jeg har forstaaet, være saa elskværdig at opgive sin Stilling i Helsingør Dampskibsselskab, ligesom i Laanekassen. Dets Aktier staa ogsaa omkring 20 — det er det Tal, Aktier staa i, naar man ikke rigtig ved, hvor Selskabet vil gaa hen. Det viser sig altsaa, at det Tab i Tantième, der her kan blive Tale om for Statsgældsdirektøren, ikke kan være særlig stort. Men Skærver modtages ogsaa, og for saa vidt maa det altsaa anerkendes, at Statsgældsdirektøren vil opgive Helsingørs Dampskibsselskab. Det er for øvrigt et mærkværdigt Uheld, at Statsgældsdirektøren stadig sidder i Selskaber, hvis Aktier gaa ned omkring 20. Det er imidlertid ikke det, det kommer an paa, men hvad det kommer an paa, er, at Statsgældsdirektøren — der paa Statens Vegne i Virkeligheden har bundet os overfor de forskellige smaa jydskke Banker og overfor den lille Laanekasse uden Rigsdagens Samtykke — er finansielt og økonomisk afhængig af Bankdirektør. Det er en fuldstændig Utilladelighed, og naar Ministeren siger noget om selverhvervede Rettigheder — det lyder jo godt — og om, at man ikke bør skabe Panik, vil jeg dog spørge, hvorledes Panik kan skabes derved, at Ministeren siger til Statsgældsdirektøren: Enten maa De gaa ud af Bankkomiteén, eller ogsaa maa De nedlægge nogle af de private Hverv, De har. Jeg kan ikke indse, at der er noget panikvækkende deri; selv om Statsgældsdirektøren maaske vil føle Panik og løbe sin Vej, enfin, saa kunde Staten vel bære det Tab. Statsgældsdirektøren har efter min Mening været os en dyr Mand.

Den Mand, der vedblivende efter mit Skøn er den ledende i Bankkomiteen, er Geheimeetatsraad Glückstadt. Denne har i øvrigt paa sin Banks Vegne Forbindelse med og Interesse i Nibe Bank og mener derefter, at det er forsvarligt, at Nibe Bank kommer ind under Bankkomiteen. Denne Meddelelse lader han gaa til Statsgældsdirektøren, denne siger det atter til Finansministeren, og Finansministeren gaar til Finansudvalget, der ikke rigtig ved, hvad det egentlig har sagt i denne Sag. Ja, mine Herrer, det er en ejen-